

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. OAM-677/ZA-ZA12-VL16-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2019, č. j. 41 Az 4/2019 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), kterou odůvodnil tak, že jej příbuzní nutili přepsat na ně jeho dům a následně jej ze stejného důvodu neznámí lidé fyzicky napadli. Žalovaný vydal dne 17. 12. 2018 napadené rozhodnutí, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) neshledal důvodnou a zamítl ji. Předně podotkl, že žaloba je velmi obecná a těžko srozumitelná. Zdůraznil, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu a usiluje pouze o legalizaci pobytu na českém území, kde pobývá již 15 let. Na Ukrajinu se nechce vracet zejména z ekonomických důvodů.

[3] Dle soudu nebyly dány ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce měl sice podezření na onemocnění tuberkulózou, ale od doby jeho umístění v sanatoriu do doby podání žaloby již uplynulo několik měsíců, během kterých nepředložil žádnou lékařskou zprávu potvrzující onemocnění. Ostatně s takovou nemocí

by se mohl léčit i na Ukrajině. Soud považoval za dostatečné i odůvodnění závěru o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť se žalovaný podrobně zabýval situací v jednotlivých ukrajinských oblastech. Podotkl, že žalobce před odjezdem z Ukrajiny pobýval v oblasti, kde k žádným ozbrojeným konfliktům nedocházelo, navíc nebezpečí z důvodu ozbrojeného konfliktu žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany ani nenamítal.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel předně tvrdí, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodl na základě neaktuálních zpráv, neprovedl nezbytné důkazy, nepřesně interpretoval pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nepřihlédl ke specifickým okolnostem daného případu a neřešil stěžovatelovy oprávněné zájmy [tedy porušil § 3 a § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)]. Soud rozhodnutí žalovaného potvrdil a tím se jeho rozsudek stal nepřezkoumatelným a nezákonným. Soud nedostatečně vypořádal žalobní námítky. Stěžovatel poskytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, avšak žalovaný a soud jeho tvrzení bagatelizovali a neověřili jejich relevanci. Odůvodnění soudu není dostatečné, neboť soud pominul prokazatelné chyby v postupu žalovaného.

[5] Stěžovatel také uvedl, že skutečnost, že se nemůže obrátit na bezpečnostní složky státu za účelem řešení jeho situace, zakládá minimálně důvod k úvaze o tom, zda se nejedná o azylově relevantní důvod, avšak žalovaný ani soud se dostatečně nevypořádali s otázkou, zda se jedná o systémový problém či je stěžovatelova situace výjimečná. Soud měl do svých úvah zahrnout všechny aspekty tvrzených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ne pouze problémy s příbuznými doma.

[6] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a krajský soud na takové závěry žalovaného nesprávně odkázal. Pokud by uváděné skutečnosti neosvědčovaly důvodnost přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu, měl mu žalovaný udělit právě doplňkovou ochranu nebo humanitární azyl podle § 14 tohoto zákona.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nadále trvá na správnosti napadeného rozhodnutí a ztotožňuje se s právním názorem krajského soudu. V oblasti Ukrajiny, ze které stěžovatel pochází, neprobíhá konflikt. Ochrany před jednáním příbuzných se měl domáhat u státních orgánů, což neučinil. Žalovaný použil aktuální informace o zemi původu, které stěžovatel mohl doplnit, této možnosti však nevyužil. Ve zbytku odkázal na obsah správního spisu a své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti shledal, že jsou splněny podmínky řízení, kasační stížnost byla podána včas a je přípustná.

[9] Projednávaný případ je věcí mezinárodní ochrany. Soud se proto zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

[10] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního soud podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O žádný z těchto případů se však ve věci stěžovatele nejedná. Kasační stížnost proto soud vyhodnotil jako nepřijatelnou.

[11] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namísto kasační stížnosti odmítnout bez odůvodnění, soud nad rámec zákonného požadavku odůvodnění svého usnesení připojuje. Předně však podotýká, že kasační stížnost, stejně jako žaloba, je psána velmi obecně a místy je nesrozumitelná.

[12] Stěžovatel formuloval námitku porušení § 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu natolik obecně, že je na samotné hraně projednatelnosti. Nespecifikoval totiž, jaké konkrétní skutečnosti podstatné pro řízení nebyly zjištěny, ač zjištěny být měly, ani ke kterým konkrétním okolnostem případu nebylo přihlédnuto. Soud proto mohl tuto námitku posoudit pouze v obecné rovině. Otázkou zjišťování skutkového stavu a dokazování v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany se judikatura soudu opakovaně zabývala (např. rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 – 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 – 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 – 66, či usnesení ze dne 7. 11. 2019, č. j. 10 Azs 141/2019). Žalovaný postupoval v souladu s uvedenou judikaturou a krajský soud námitky řádně vypořádal.

[13] Během správního řízení stěžovatel uvedl jako jediný azylově relevantní důvod vyhrožování ze strany příbuzných a fyzické napadení neznámými osobami. Soud k tomu podotýká, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly vyvráceny (viz rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48). Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44, či ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs

479/2004 – 41). K dostupným prostředkům ochrany, viz usnesení ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27, ze dne 9. 5. 2019, č. j. 9 Azs 306/2018 – 66, ze dne 17. 4. 2019, č. j. 2 Azs 384/2018 – 52, či ze dne 2. 5. 2019, č. j. 7 Azs 484/2018 – 46. Jak je zřejmé ze str. 5, 6 a 9 rozhodnutí žalovaného a z bodů 41 a 49 rozsudku krajského soudu, žalovaný i soud rozhodli v souladu s touto judikaturou.

[14] Institutem humanitárního azylu se soud rovněž zabýval v řadě svých rozhodnutí (rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48 či usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 – 16). Z této judikatury vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud vybočil z výše vymezených mezí soudního přezkumu způsobem, který by mohl mít dopad do stěžovatelova postavení (bod 46 a 56 napadeného rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se rovněž nijak neodchýlil od výkladu dotčených ustanovení podaného v související judikatuře. Otázky nastolené v kasační stížnosti nejsou judikaturou řešeny rozdílně, nebylo třeba učinit judikaturní odklon a soud ani neshledal zásadní pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávní sféry stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu